

סיפורי מעשיות

פארט
שבת
טיש

בעזרת השם יתברך

פרשת מטות מסעי

כ"ז תמוז ה'תשפ"ג

שנה 4, גליון 19, (106)

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש ברסלב

ווען דער אייבערשטער העלפט מען טרעפט א שידוך, מען האט חתונה, מען ווערט מסודר, מען הייבט אן בויען א שטוב, פארגעסט מען צו דאנקען דעם אייבערשטן, מען פארגעסט די חסדים פונעם אייבערשטן, אבער דער חתן פלג זענען געווען אן הייליגע פאר פאלק, זיי האבן זייער געדאנקט דעם אייבערשטן.

און זיי האבן אנגעהויבן צו וויינען, און האבן זייער גיבענקט, ווי נעמט מען דא דעם ערשטן בעמלעך, דעם בלינדן, וואס ער האט אויגן גיבראכט פרויט אין וואלד. ווי זיי האבן אויז גיבענקט, נאך דעם בלינדן בעמלעך, דערנאך רופט ער זיך אן, איך בין דא. איך בין גיקומען צו אייך אויף דער חתונה. און איך שענק אייך דרשה גישאנק, אז איהר זאלט זיין אזוי אלט ווי איך, ווארן פריער האב איך אייך דאס גיוואונטשן, אז איהר זאלט זיין אזוי אלט ווי איך. היינט שענק איך אייך דאס דאווענע בטהנה גמורה דרשה גישאנק, אז איהר זאלט זיין אזוי אלט ווי איך. איהר מיינט, אז איך בין א בלינדער, איך בין גאר ניט בלינד, נאר די גאנצע וועלט, מרעפט ביי מיר ניט אן ביהר עין, דרייעו ווי איין אוינגליק איבער דעם האט ער א פנים ווי בלינד, ווארן ער טוט גאר קיין שום קוב אין דער וועלט ניט אריין, ווארן די גאנצע וועלט מרעפט ביי אים גאר ניט אן אפילו ווי איין אוינגליק, איבער דעם גישקט זיך ביי אים גאר ניט קיין זעהן, און קיין קוב אין דער וועלט.

דער בעטלער איז נישט געווען סתם א בעטלער, ער איז געווען א גרויסער צדיק, ער האט זוכה געווען צו 'קדושת העינים', ער האט געהאט הייליגע אויגן.

ווארן איך בין זייער אלט, און איך בין נאך גאר יונג, און איך האב נאך גאר ניט אנגעהויבן צו לעבן, און בין פארט זייער אלט. פאלד וועלן מיר מסביר זיין וואס דאס מיינט.

און ניט איך אלליין זאג דאס, נאר איך האב א תקבולה דרויף פון דעם גרויסן אדרער. איך ווער אייך דערציילן א מעשה. (דאס רעט אריין דער בלינדער בעמלעך).

אמאל זענען גינאנגען מענטשן אויף א סאך שיפן, אויף דעם ים. איז גיקומען א רוח סערה, (דרייעו א שטורעם ווינט) און האט צובראכן די שיפן. און די מענטשן זענען ניצור גווארן, זענען די מענטשן גיקומען צו איין שטורעם, זענען זיי ארויף אויף דעם שטורעם.

ווי אזוי קען מען ראטעווען דעם שיף? מוהרא"ש איז מסביר (אין ספר נהרי אפרסמון), אז דער 'שיף' גייט ארויף אויפן גוף, וואס אין איר איז דא די נשמה. ווי אזוי קען מען ראטעווען דעם שיף פון אלע שווערע ווינטן? דורך דעם 'שטורעם', - דאס גייט ארויף אויפן צדיק, אזוי ווי עס שטייט (משלי יח, י): "מגדל עז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב"; ווען א מענטש איז זוכה ער ווערט מקורב צום הייליגן רביין, לערנט אים דער רבי אויס: יעדע זאך וואס דו דארפסט פֿעט דעם אייבערשטן, דורך דעם ווערט ער געראטעוועט פון אלע פֿראבלעמען.

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום חתן: דערצייל פאר זען דיין מעשה פון תפלה, ווי שטארק דו האסט געבעטן דעם אייבערשטן דו

שבת קודש פרשת וישלח, שנת תשפ"ג לפרט קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א. איינדרפרי נאכ'ן דאווענען איז געווען א 'קידושא רבא' לרגל די עליה לתורה פון א חתן א תלמיד הישיבה. ביים קידוש האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יג, די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

אין קורצן פון פריער

דער רבי דערציילט אז עס איז אמאל געווען אז מען האט געדארפט אנטלויפן פון א מדינה, בשעת מען איז אנטלאפן זענען פאלוירן געווארן אין וואלד צוויי קליינע קינדער, א אינגל און א מיידל פון פיר פינף יאר, די קינדער האבן נישט געהאט קיין עסן, האבן זיי געשריגן און געוויינט צום אייבערשטן, דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט און זיי געשיקט א בלינדער בעטלער. זיי האבן זיך זייער געוואונדערט ווי אזוי קען א בלינדער מענטש קומען אליין? דער בעטלער האט זיי געגעבן פרויט, ווען זיי האבן געוואלט מיטגיין מיטן בעטלער, האט דער בעטלער זיי געזאגט מען קען נישט מיטקומען, און ער האט זיי געוואונטשן זיי זאלן אויך זוכה זיין צו זיין אזוי אלט ווי אים. די קינדער זענען געווארן זייער פרייליך, זיי האבן געזען ווי דער אייבערשטער האט רחמנות אויף זיי, ער האט צוגעהערט זייער געוויין.

נאכדעם ווען די פרויט האט זיך אויסגעלאזט האבן זיי ווידער געוויינט צום אייבערשטן, האט דער אייבערשטער נאכאמאל געשיקט א בעטלער. אזוי האט זיך די מעשה איבער גע'חזרט' זיבן מאל, מיט זיבן בעטלערס; א בלינדער בעטלער, א טויבער בעטלער, איינער וואס שטאמפלט זיינע רייד, מיט א קרומע האלז, מיט א הויקער, אן הענט און אן פיס. שפעטער זענען זיי ארויס פון וואלד, ווען זיי זענען גרויס געווארן האט מען זיי משדך געווען און זיי האבן חתונה געהאט.

דער רבי האט געזאגט (סוף פון די מעשה): "משיח וועט זאגן פֿשט אין די מעשה פון די זיבן בעטלערס", נאך האט דער רבי געזאגט (שם): "אלע מעשיות פון דעם ספר זענען גרויסע סודות התורה, אבער די מעשה איז זייער זייער גרויסע סודות התורה, עס ליגט אין דעם אלע חכמות פון דער וועלט, עס איז פול מיט מוסר און תורות, און אז מען לערנט די מעשה קען מען ווערן א גרויסער צדיק". דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: דעם היינטיגן שטיקל איז זייער פאסיג פאר א חתן וואס גייט חתונה האבן.

דערציילט דער הייליגער רבי ווייטער:

און זיי זענען דארט זייער פריילעך גווען. און די חתן בלה זענען אויך זייער פריילעך גווען. האבן זיך חתן בלה אנגעהויבן צו דערמאנען, די חסדים וואס הש"ת האט מיט זיי גיטאן, אז זיי זענען גווען אין וואלד.

אן הייליגע פאר פאלק

דאס איז א מורא'דיגע מורא'דיגע מדינה, אז א מענטש זאל זיך קענען דערמאנען די חסדים פונעם אייבערשטן אפילו ווען ער איז שוין ארויס פון זיין צרה. געווענליך גייט עס אזוי, א בחור און מיידל זענען זייער צעבראכן, זיי ווילן חתונה האבן, זיי שפירן ווי זיי האבן גארנישט אין לעבן, קיינער דארף זיי נישט,

די מראָה איז ארויף אויף דער פרי, און אויף בין נאך דעמאלט גיווען נאר א קינד.
(דהיינו דער בלינדער בעטלער וואס ער דערציילט דאס אלץ).

ווער זענען די זקנים?

די אלע אַכט זקנים וואס דער רבי דערמאנט דא וואס יעדער האט זיך בארימט מיט זייער זכרון, זענען געווען זייער גרויסע צדיקים. עס איז מקובל ביי אנשי שלומינו, אז איינער פון זיי איז דער הייליגער רבי ר' אלימלך פון ליזענסק זכותו גגן עלינו. און דער בלינדער בעטלער איז געווען דער רבי אליינס.

און אויך בין אויך דארט גיווען האב אויך בויך אנגורופן, אויך גידענק די אלע מעשיחות.

דער בלינדער בעטלער האט געזאגט, אויך געדענק די אלע מעשיחות, אויך געדענק ווען מען האט אפגעשניטן דאס עפל פון די צווייג, ווען די ליכט האט געברענט, ווען די פרי האט אנגעהויבן ווערן א פרי, ווען מען האט געפירט דאס קערנדל מען זאל פלאנצן די פרי, די תכמים וואס האבן אויסגעטראכט דאס קערנדל, דעם טעם פון די פרי - איידער זי איז אריין אין די פרי, דעם ריח פון די פרי - איידער זי איז אריין אין די פרי און די מראָה פון די פרי - איידער זי איז ארויף אויף די פרי.

און אויך גידענק נאר נישט.

דאס מיינט אז ער געדענקט ווען עס איז נאך גארנישט געווען, פאר בראַת העולם. מיר קענען נישט משיג זיין וואס דאס מיינט.

האבן זיי זיך אנגורופן, האט דאס איז א נאגן אלטע מעשה, עקטער פון אלע און סע איז ביי זיי א גרויס חידוש גיווען, וואס דאס קינד גידענקט מער פון אלע. דערווייל איז אנגיבומען א גרויסער ארבעט, און האט אנגיבומען אויף דעם טו רעם. און ער האט צו זיי גיזאגט, הערט אויף צו זיין ארימע לייט, קערט אויך אים צו אייערע אוצרות. און ניצט מיט אייערע אוצרות. און ער האט צו זיי גיזאגט, אז זיי זאלן ארויס גיין פון דעם סוּרעם עקטער נאך עקטער, ווער סע עקטער זאל פריער ארויס גיין. האט ער זיי אלע ארויס גענומען פון דעם סוּרעם. האט ער פריער דאס קינד ארויס גענומען, ווארן צום אמת איז ער זיך עקטער פון זיי אלע. און ווער סע איז יונגער גיווען האט ער אים פריער ארויס גענומען. און דעם עקטער זקן, האט ער נאר צום סוף ארויס גיפירט. ווארן ווער סע איז גיווען יונגער, דער איז זיך גיווען עקטער. (ווארן וואס יונגער האט ער זיך אלץ איין עקטערע מעשה דערציילט). און דער עקטער זקן דער איז גיווען יונגער פון זיי אלע.

האט זיך דער גרויסער ארבעט צו זיי אנגורופן, אויך ווער אויך כפרש זיין די אלע מעשיחות, וואס די אלע האבן דערציילט. דער האט דערציילט אז ער גידענקט נאך, אז מע האט אפגישינטן דאס עפעלע פון דער צווייג, מיינט ער, ער גידענקט נאך אפילו אז מע האט אים אפגישינטן דעם נאפל. (בלומר אפילו דאס וואס מיט אים האט זיך גיטאן תיבף ווי ער איז גיבוירן גיווארן, אז מע האט אים אפגישינטן דעם נאפל, אפילו דאס גידענקט ער אויך) און דער אנדערער, וואס ער האט גיזאגט, ער גידענקט נאך אפילו אז דאס לעבט האט גיברענט, מיינט ער, ער גידענקט נאך אז ער איז גיווען בעיבור, וואס דעמאלט ברענט א לעבט אויף דעם קאפ. (ווארן אויך שטייט אין דער גמרא אז דעמאלט אז דאס קינד איז ביי דער מוטער אין בויך, דעמאלט ברענט א לעבט אויף זיין קאפ וכו').

אזוי ווי תכמינו זכרונם לברכה זאגן (נדה ל:): בעפאר א קינד ווערט געבוירן: "נר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו ... ומלמדו אתו כל התורה כולה", ברענט א ליכט אויף זיין קאפ, דאס קינד קען זען פון איין עק וועלט ביז די אנדערע עק וועלט, און א מלאך לערנט מיט אים כל התורה כולה.

און דער וואס ער האט גיזאגט אז ער גידענקט נאך אפילו אז סע האט אנגעהויבן צו ווערן א פרי. דאס איז, ער גידענקט נאך אפילו ווי זיין גוף האט אנגעהויבן צו ווערן, דעמאלט אז דאס קינד הייבט נאר אן באשאפן צו ווערן. און דער גידענקט נאך, דעמאלט, אז מע האט גיפירט דאס קערנדל צו פלאנצן די פרי. דאס איז, ער גידענקט נאך אפילו ווי די טפה איז נמשך גיווארן. און דער גידענקט נאך די

זאלסט טרעפן א שידוך, דו האסט געבעטן און געבעטן, פלעגסט וויינען צום אייבערשטן יעדן טאג: "הייליגער באשעפער אויך בין אליינס אין וואלד, אויך וויל טרעפן מיין שידוך", און דער אייבערשטער האט געהאלפן דו האסט געטראפן א שידוך.

און זיי האבן דארט גיפונען אלערליי מאכרים, און משקאות, און מלבושים, און וואס מע באדארף. און סע איז דארט גיווען בר טוב, און אלע הענגנים וואס אין דער וועלט.

ביים צדיק טרעפט מען אלעס, ווייל איינמאל מען ווייסט פון די עצה פון 'התבודדות', האט מען דעם וועג ווי אזוי צו באקומען אלעס אויף דער וועלט, דורך בעטן דעם אייבערשטן.

האבן זיי זיך אנגורופן אז אייטליכער זאל דערציילן איין אלטע מעשה. וואס ער גידענקט נאך פון דעם ערשטן וזרון. דהיינו וואס ער גידענקט זינט סע האט זיך ביי אים אנגעהויבן דער זכרון.

אין תלמוד ירושלמי (פתיבות פרק ה, הלכה ו) זעט מען אויך ווי די הייליגע פנאים און אמוראים האבן זיך בארימט מיט זייער שטארקע זכרון, די גמרא זאגט דארט: "שמואל אמר, חכים אגא לחימתא גדלין לי", שמואל האט געזאגט: אויך געדענק נאך די הייבאם וואס האט געהאלפן מיין מאמע האבן דאס קינד, "רבי יהושע בן לוי אמר, חכים אגא לגזרין דגזרין לי", רבי יהושע בן לוי האט געזאגט: אויך געדענק נאך דער מוהל פון מיין ברית, "רבי יוחנן אמר, חכים אגא לנשיא דצבתין עם אימא", און רבי יוחנן האט געזאגט: אויך געדענק נאך די פרויען וואס זענען געקומען צו מיין מאמע ווען זי האט מיר געבוירן.

איז דארטן גיווען אלטע און יונגע, האט מען מכבד גיווען, דעם גרעסטן זקן וואס סע גיווען צווישן זיי, אז ער זאל צום ערשטן דערציילן. האט ער זיך אנגורופן (דהיינו דער עקטער זקן), וואס זאל אויך אויך דערציילן, אויך גידענקט נאך, אז מע האט אפגישינטן דאס עפעלע פון דער צווייג. האט קיינער ניט פארשטאנען וואס ער זאגט. לויטער סע איז דארט גיווען חכמים, האבן זיי גיזאגט, אגוא, דאס איז א נאגן אלטע מעשה.

לויטמיר - מיינט לויטן היינטיגן אידיש אָבער. האט מען דערנאך מכבד גיווען דעם אנדערן זקן, וואס ער איז גיווען יונגער פון דעם ערשטן. אז ער זאל דערציילן.

האט זיך דער אנדערער אנגורופן, אט דאס איז איין אלטע מעשה. (מיט א לשון ווי איינער פארוויינערט זיך). אויך גידענקט די מעשה, און אויך גידענקט נאך אפילו אז דאס לעבט האט גיברענט. האבן זיי זיך דארט אנגורופן, האט דאס איז נאך איין עקטערע מעשה פון דער ערשטער. און סע איז ביי זיי א חידוש גיווען, וואס דער אנדערער איז זיך יונגער, און גידענקט איין עקטערע מעשה פון דעם ערשטן. דערנאך האט מען מכבד גיווען דעם דריטן זקן, אז ער זאל דערציילן. און דער דריטער איז נאך יונגער גיווען. האט דער דריטער זיך אנגורופן, אויך גידענקט נאך אפילו אז סע האט זיך נאר אנגעהויבן דער בנין פון דער פרי אז די פרי האט נאר אנגעהויבן צו ווערן א פרי. האבן זיי זיך אנגורופן דארט. דאס איז זיך נאך איין עקטערע מעשה. דערנאך האט זיך דער פערטער זקן אנגורופן, וואס ער איז נאך יונגער גיווען. אויך גידענקט נאך אפילו אז מע האט גיפירט דאס קערנדל מע זאל פלאנצן די פרי. האט זיך דער פיפטער אנגורופן, וואס ער איז נאך יונגער גיווען, אויך גידענקט נאך אפילו די חכמים וואס זיי האבן אויסגוטראכט דאס קערנדל. האט זיך דער זעקסטער, וואס ער איז נאך יונגער גיווען, אנגורופן, אויך גידענקט נאך אפילו אז מע האט גיפירט דער טעם איז אריין אין דער פרי. האט זיך דער זיבעטער אנגורופן, אויך גידענקט נאך אפילו דעם ריח פון דער פרי, איידער דער ריח איז אריין אין דער פרי. האט זיך דער אכטער אנגורופן, אויך גידענקט נאך אפילו די מראָה פון דער פרי, איידער

און דקדוקים אין די מצוה, אזוי ווי מען זעט אין די הייליגע גמרא, מען פֿרעגט די קינדער פון די הייליגע תנאים און אמוראים (שבת קיח): "אביה במאי זיהיר טפסי", אין וואס פאר א זאך איז דיין טאטע געווען זייער געווארנט?

זאגט מוהרא"ש, וואס פאר א מצוה זאלן מיר נעמען פאר אוינזער מצוה וואו מען וועט אריינלייגן אין דעם אלע חומרות און דקדוקים? שמחה! דער רבי האט אונז געזאגט (לקוטי מוהר"ן חלק ב', סימן כד): "מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד", עס איז א גרויסע מצוה צו זיין שטענדיג פרייליך; דארף מען זען דאס מקיים זיין מיט אלע חומרות, דאס הייסט אפילו עכט קומט נישט איה זאל זיין פרייליך, עס קומט נישט יעצט אריין א שמייכל, איה האב גארנישט ברוחניות און בגשמיות, איה בין אינגאנצן אפגעפאטשט, איה האב פוגם געווען, איה האב געזינדיגט וכו', מיט דעם אלעם בין איה מחמיר און איה גיי נאכאלץ זיין פרייליך.

פשטות יהדות

ספס אזוי פריידט זיך נישט א מענטש מיט 'פשטות יהדות', מיט וואס זאל איה זיך פרייען? אז איה היט שבת? אז איה נעם נישט קיין ציגארעטל שבת? אז איה נעם נישט קיין טעלעפאון שבת? אפֿשר א שוואכער איד קען זיך פרייען מיט דעם, אבער איה פריי זיך נאר אויב איה מאך א תענית דבור אום שבת, אדער איה וועל נישט שפירן קיין טעם אין די עסן אום שבת... אבער דער רבי איז געווען זייער קעגן דעם, דער רבי האט געזאגט, די גרעסטע זאך איז זיך צו פרייען און האבן א געשמאק פון פשטות יהדות, פריי זיך: 'ברוך השם איה בין א איד!' 'ברוך השם איה היט שבת!'

א געשמאק אין מצות

איה וועל זאגן דעם אמת, ברוך השם איה קום פון זייער א פינע שטוב, איה האב געהאט א גרויסער זיידע, דער קארקלסבורגער רב זכרונו לברכה, וואו איה האב צוגעזען נאר תורה און תפילה; אלס אינגערמאן האב איה געענדיגט ש"ס, איה האב באקומען די הוראה צו פסק'ענען שאלות, איה בין נישט געווען עפעס ארויס געפאלן אז מען האט מיר געדארפט צוריק ברענגען צו אידישקייט, אבער איה האב אלץ געשפירט אז עפעס פעלט מיר, ווען איה בין געקומען צום רבי'ן האט מיר מוהרא"ש געעפנט מיינע אויגן, עס איז מיר פשוט ליכטיג געווארן, מוהרא"ש האט אריין געלייגט אין מיר א שמחה אין שבת, א שמחה צו לייגן תפילין, אזא געשמאק אין מצות אז איה דארף שוין גארנישט מער, איה פארגין פאר יעדן צו שפירן דעם געשמאק.

מיין קינד איז א איד, ער טוט אן תפילין!

מען זעט אסאך מאל א טאטע זאגט פאר זיין זון מוסר: "וואס וועט אויסוואקסן פון דיר?!" וויפיל דער קינד פרויבירט נאר צו טון גוטס, שרייט ער נאכאלץ: "וואס וועט אויסוואקסן פון דיר?!" דער רבי האט געהאט טעכטער, און איין זון וואס איז נפטר געווארן יונגערהייט, האט דער רבי אמאל געזאגט: "איה האב אזוי שטארק געוואלט האבן א זון וואס זאל גיין אין בית המדרש מיט תפילין", דאס איז אן השגה! געווענליך ווילן מענטשן קענען אנצייגן אויף זייער קינד: "כאפ א שמועס מיט מיין זון, ער קען די קליינע אותיות", די גאנצע חיות און ספוק פונעם מענטש איז נאר ווען זיין קינד איז עפעס ספעציעל, אבער דער רבי האט געזאגט, מיין חיות וואלט געווען אז מיין קינד איז א איד, ער טוט אן תפילין, מיט דעם אליין וואלט איה זיך זייער מחיה געווען.

אסאך מאל געב איה א גרוס פאר א טאטע: "דו האסט אזא טייער קינד, ער טוט אן תפילין, ער דאווענט שחרית, מנחה און מעריב", קוקט ער מיר אן מיט וואונדער, דאס איז די גאנצע זאך וואס דו האסט מיר צו זאגן?! איה קוק אים צוריק אן, וואס נאך ווילסטו? דו דארפסט פבוך אז יעדער זאל שמועסן פון אים? דו דארפסט דאך טאנצן פאר שמחה אז דיין זון איז א איד, ער טוט אן תפילין, דיין זון דאווענט שחרית, מנחה און מעריב!'

ער איז א מצויין...

יעדעס מאל איה האלט פאר א שידוך פון א זון, זאג איה פאר'ן שדכן די מעלות פון מיין זון, "מיין זון איז א ליכטיג קינד, ער איז א מצויין, ער גיסט זיך אפ נעגל וואסער! ער טוט אן תפילין! ער היט שבת! אויף איז ער מכבד טאטע מאמע!" - וואס הייסט? וואס קען מען אים פארהערן?! - זאג איה: "גארנישט; דאס איז נישט גענוג? אידישקייט איז נישט אינטערעסאנט?!"

הכמים וואס זיי האבן אויסגיטראכט דאס קערנדר. מיינט ער, ער גידענקט נאך, אפילו אז די טפה איז נאך געווען אין מח. און דער גידענקט נאך דעם טעם, דאס איז דאס נפש. און דער ריח, דאס איז דער רוח. און די כרחה. דאס איז די נשמה. און דאס קינד האט גיזאגט ער גידענקט נאר ניט. ווארן ער איז גרעסער פון זיי אלע. און ער גידענקט אפילו וואס ער געווען פאר נפש רוח ונשמה. דרום האט ער גיזאגט, ער גידענקט נאר ניט (בלומר ער גידענקט נאך אז ער נאר ניט געווען. גידענקט ער אפילו וואס דארט האט זיך גיטאן וואס דאס איז העכער פון אלע). דאס איז א זאך וואס מיר האבן נישט אין דעם קיין שום השגה.

און דער גרויסער אדלער האט צו זיי גיזאגט, קערט איה אום צו אייערע שיפן, דאס זענען אייערע גופין וואס זיי זענען צובראכן געווארן, זיי וועלן ווידער גיבויעט ווערן. היינט קערט איה אום צו זיי, און ער האט זיי גיבענממשט. און צו מיר, (דהיינו צום בלינדן בעטלער וואס ער דערציילט דאס אלץ) האט ער גיזאגט. (דהיינו דער גרויסער אדלער) דו קום מיט מיר ווארן דו ביסט אזוי ווי איה. ווארן דו ביסט זייער אלט. און נאר יונג. און דו האסט נאך נאר ניט אנגעהויבן צו לעבן און דו ביסט פארט זייער אלט. און איה בין איה אזוי. ווארן איה בין זייער אלט. און בין נאך נאר יונג וכו'. נמצא האב איה א הסבמה פון דעם גרויסן אדלער. אז איה בין זייער אלט און בין נאר יונג וכו'. היינט שטענן איה בכתבה נמוכה דרשה גישאנק. אז איר זאלט זיין אזוי אלט ווי איה. אז דארט געווארן א גרויסע שמחה און זייער א גרויסע חרחה. און זיי זענען זייער פרייליך געווען.

איה בין אלט און יונג

האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: ווי אזוי קען זיין א מענטש זאל זיין אלט און גאר יונג?

נאר ווען א מענטש וויל אנהייבן דינען דעם אייבערשטן, קומט דער יצר הרע און מאכט אים אלט, 'דו גייסט יעצט אנהייבן דינען דעם אייבערשטן? דו גייסט יעצט אנהייבן ארבעטן אויף דינע מדות? דו גייסט יעצט אנהייבן היטן דינע אויגן? לאז שוין אפ, לאז דינע קינדער און אייניקלעך זיין ערליכע אידן, דערפאר ווערט דער יצר הרע אנגערופן (קהלת ד, יג): "מלך זקן וקסיל", ווייל ער מאכט דער מענטש זאל זיך אנקוקן אלט. דארף מען האבן די זאך וואס דער רבי לערנט אונז אויס, איה קען זיין אלט אבער איה בין גאר יונג, איה האב נאכנישט אנגעהויבן צו לעבן, איה הייב אן פונדאסגיי, איה הייב היינט אן צו דינען דעם אייבערשטן.

דער רבי לערנט אונז אויס מיר זאלן שטענדיג אנהייבן פון פריש, "אלט טאר מען נישט זיין" - האט דער רבי געזאגט (שיחות הר"ן סימן נא), אן אלטער חסיד איז נישט גוט צו זיין, און אן אלטער צדיק איז נישט גוט צו זיין; מען דארף זיך שטענדיג אויפפרישן און זיך באנייען. איה הייב אן פון יעצט, איה גיי אנהייבן לערנען, איה גיי אנהייבן דאווענען, איה גיי אנהייבן זיין פרייליך.

דער יסוד פון א אידישע שטוב איז שמחה

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך אנגערופן צום חתן: דו גייסט יעצט אויפֿשטעלן א אידישע שטוב, זאלסטו וויסן, דער יסוד פון א אידישע שטוב איז 'שמחה! אויף דעם דארף מען זיך מוראדיג פארלייגן, נאר אויב עס איז דא 'שמחה' קען די שטוב האבן א קיום. מיט וואס זאל איה זיין פרייליך? מיט דעם אליינס אז מיר זענען אידן!

חומרות און דקדוקים אין שמחה!

דער רבי איז געווען זייער קעגן חומרות (עיינן לקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן מד; ושיחות הר"ן, סימן רלה), אנדערש ווי אין אנדערע חסידות'ן וואס ווער עס האט מער חומרות און מער חומרות - ער איז דער שפיץ פון די חסידות. דער רבי האט געזאגט: "הלואי זאלן מיר זוכה זיין צו מקיים זיין אלעס וואס דער אייבערשטער זאגט אין די תורה בפשיטות, ווייל דער עיקר אידישקייט איז תמימות ופשיטות, מען זאל זיך פרייען מיט די תורה ומצוות". מיט דעם אלעם זאגט דער רבי (שיחות הר"ן, שם): "ראוי לכל אדם שיבחר לעצמו מצוה אחת", עס איז גוט מען זאל זיך געמען איין מצוה, 'שבאוטה המצוה ידקדק הרבה ויקיים אותה המצוה עם כל החמרות והדקדוקים', און מען זאל אריינלייגן אלע חומרות

זאגט (שיחות הר"ן, סימן רסג) נאר אויב מען איז מכבד די ווייב, מען רעדט שוין אינדער־היים, מען געבט גוטע ווערטער, קען מען פאר'מיאוסן די עולם הזה!

בחורים האבן נישט געקענט קומען צום רבי'ן, ווען א בחור איז געקומען צום רבי'ן האט דער רבי אים געזאגט: "קום צוריק מיט א טלית", ווייל נאר אויב מען איז חתונה געהאט קען מען האבן א ריינע מח מחשבה, דער רבי אליינס האט חתונה געהאט ביי די דרייצן יאר (ע"נ שבחי הר"ן, סימן ג), ווייל אז מען האט חתונה איז מען זויכער און ריין פון עבירות. און אפילו מען האט שוין חתונה געהאט דארף מען האבן שלום בית, ווייל אז מען קריגט זיך אין שטוב האט מען נישט קיין מח, מען ווערט אויס מענטש, און נאכדעם פאלט מען אראפ אין א טיפע גרוב.

אמאל איז דער רבי געווען ביים טיש מיט זיינע תלמידים, אינמיטן האט זיך דער רבי אנגערופן: "ווי וואגט זיך צו קומען צו מיין טיש איינער וואס האט נישט קיין ריינע מחשבות", און דער רבי האט זיך אויפגעשטעלט, ער איז אריין אין זיין צימער און מער נישט געוואלט בלייבן זיין ביים טיש. מוה"רא"ש פלעגט דערציילן, וואס איז געווען די מעשה מיט דעם אינגערמאן? דער אינגערמאן האט זיך אביסל צעאמפערט מיט זיין ווייב בעפאר ער איז געקומען צום רבי'ן, און דער רבי האט שוין נישט געוואלט זיין מיט אים ביי איין טיש.

קוק אויף די פארענטשעס...

אונדא זעט מען דאס נישט אן פון אינדרויסן, עס קען אויסקוקן וואס דארף מען רעדן פון די סארט זאכן? יעדער האט א ריינע מח, קוק אויף די פארענטשעס ווי אלע אידן זענען יראים ושלמים, אבער דאס איז א זאך אין מח, נאר אז מען האט שלום בית האט מען א ריינע מח, און מען קען זיך שטארקן אויף די נסיונות אין גאס, מען קען לערנען און דאווענען.

לאמיר געדענקן וואס דער רבי האט געזאגט: "איך בין זייער אלט, און איך בין נאך גאר יונג, איך האב נאכנישט אנגעהויבן צו לעבן"; איך בין אלט אבער איך הייב אן פון יעצט, אויב האב איך זיך נעכטן געקריגט אין שטוב, וועל איך היינט אהיים גיין מאכן א שיינע שבת'דיגע סעודה, איך גיי מאכן פרייליך אינדער־היים, איך וועל געבן גוטע ווערטער.

דער אייבערשטער זאל העלפן דער חתן זאל אויפשטעלן א שיינע שטוב מיט שיינע ליכטיגע דורות, און די עלטערן זאל זען אסאך נחת פון זיי.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען לכבוד די שמחה: "סימן טוב ומזל טוב יחא לנו ולכל ישראל".

יעדער איינער דארף זיך פֿרעגן די קשוא: 'האב איך א שמחה אז איך היט שבת?' 'איך פריי זיך אז איך בין א איד?' אויב נישט - דארף איך תשובה טון!

פארנוואס ליגט די בענקל אזוי...

א אינגערמאן דארף אסאך בעטן דעם אייבערשטן ער זאל זיין פרייליך, ווייל אז ער איז פרייליך וועט ער שוין אויך פרייליך מאכן זיין ווייב, און אז ער איז דעפֿעקט, וועט ער נאר טרעפן פראבלעמען אינדער־היים, פארנוואס איז דאס נאכנישט געמאכט? און פארנוואס איז דאס נאכנישט געמאכט? און פארנוואס איז דאס נאכנישט געמאכט? דאס אזוי? קענט עס נישט לייען די אנדערע וועג? 'פארנוואס ליגט די בענקל אזוי?' און 'פארנוואס זיצטו אזוי?...' אז א מענטש איז פרייליך איז אים גוט, גארנישט שטערט אים שוין נישט.

וועמענ'ס געלט איז דאס!...

דער הייליגער תנא, רבי שמעון בן יוחאי, הייבט אן זיין ספר תיקוני זהר מיט זייער א שארפע שטיקל (הקדמה ב.): "קמץ נבל בממוניה, דלאו איהו נדיב ולא איהו מזרעא דאבקהו", א קמץ איז א נבל און דאס איז א סימן אז ער שטאמט נישט פון אידן רחמנא לצלן. אז א מענטש האט נישט קיין גוטע מדות, ער איז קארג אינדער־היים, דארף ער תשובה טון.

עס זענען דא אינגעלייט וואס ווען די ווייב בעט זיי געלט פאר א גוי'טע וואס זאל העלפן רייניגן די שטוב, הייבן זיי אן צו שרייען: "פארנוואס בעטסטו געלט? דו עסט מיר אויף מיין געלט!" און מען רעדט נישט דא ווען דער אינגערמאן ארבעט, מען רעדט דא פון א כולל אינגערמאן, וואס זיין ווייב גייט ארבעטן, און זי איז וואויל, מען האט איר אויסגעלערנט זי זאל געבן די גאנצע ענוועלאופ געלט פאר'ן מאן! נאכדעם ווען ער עפנט אויף דעם ענוועלאופ און זעט ווי עס פעלט אפאר שקלים, שרייט ער ווייטער אויף זיין ווייב: "וואו איז די איבריקע געלט?" זי ציטערט צו זאגן דעם אמת אז "איין טאג בין איך געווען זייער הונגעריג בין איך געבאנגען קויפן עפעס צו עסן", - וואס שרייבט דו עסט מיר אויף "מיין געלט"? וועמענ'ס געלט איז דאס? גיי דו ארבעטן! זי טאר נישט נעמען איינער זאל איר העלפן רייניגן די הויז?! זי טאר זיך נישט קויפן עפעס צו עסן!?

מען קען טון איין זאך מיט געלט

וואס קען מען טון מיט געלט? מען קען דען עסן געלט! מען קען גארנישט טון מיט געלט, אויסער איין זאך: מען קען עס געבן פאר די ווייב!

חקמינו זכרונם לברכה זאגן (פֿכא מציעא נט.): "אוקירו לנשיכו פי הכי תתעמרו", אז מען איז מכבד די ווייב ווערט מען רייך. דער רבי זאגט (לקוטי מוה"ר"ן, חלק א', סימן סט) אז די גאנצע עשירות וואס א מענטש האט - איז פון זיין ווייב.

א קמץן מיט ווערטער

מען דארף אויף וויסן אז א 'קמץן' מיינט מען נישט נאר דער וואס קארגט אויף געלט, א קמץן איז אויך בדבור, מען קארגט גוטע ווערטער, מען קארגט קאמפלימענטן. מען מוז זאגן גוטע ווערטער אין שטוב.

פאר'מיאוסן די עולם הזה

ביי די וועלט איז דער נושא פון 'שלום בית' א מאדערענע זאך, איך געדענק ווען איך האב אנגעהויבן צו קומען צו די ליל שישי שיעורים פון מוה"רא"ש זכותו יגן עלינו, און איך האב געהערט ווי מוה"רא"ש רעדט פון שלום בית, איז מיר עס געווען זייער אינטערעסאנט, איך האב געטראכט צו מיר: 'פון דעם רעדט מען ביי א ליל שישי שיעור?' א' רב רעדט פון שלום בית? מען וואלט געדארפט רעדן ווי אזוי צו פאר'מיאוסן די עולם הזה! אבער דער רבי זאגט אנדערש, דער רבי

בס"ד

היכל הקודש

בנשיאות הראש ישיבה שליט"א

התודה והברכה

לידידינו היקר

מודה"ר יואל ראטענבערג שליט"א

שגדב סכום הגון לכוללנו

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169

ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 438-320-9090
חיזוק יומי אימעיל chizkiyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 347-630-2876

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910

ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370